

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

NICCOLÒ AMMANITI

Cum vrea Dumnezeu

Traducere din italiană de
GABRIELA LUNGU

HUMANITAS
fiction

*Pentru Lorenza,
întotdeauna*

PROLOG

1

„Trezește-te! Fir-ai al naibii, trezește-te!“

Cristiano Zena deschise gura și se agăță de saltea ca și cum sub el s-ar fi căscat o prăpastie.

O mână îl strânse de gât. „Trezește-te! Știi că trebuie să dormi iepurește, pentru că în somn ești mai ușor de țepuit.“

„Nu-i vina mea. Ceasul deșteptător...“ bolborosi copilul eliberându-se din strânsoare și ridicându-și capul de pe pernă.

Dar e noapte, se gândi.

Se uită pe fereastră. Totul era întunecat în afară de conul galben al felinarului în care se vedea cum cad fulgi mari și pufoși ca bumbacul.

„Ninge“ îi spuse tatălui său aflat în picioare în mijlocul camerei.

O dâră de lumină se strecura din coridor și punea în evidență ceafa rasă a lui Rino Zena, nasul coroiat, mustățile și ciocul, gâtul și umărul mușchiulos. În locul ochilor avea două găuri negre. Era gol până la brâu. Cu o pereche de pantaloni militari și bocancii murdari de vopsea.

Cum de nu-i e frig? se întrebă Cristiano întinzând degetele către lampa de lângă pat.

„Nu aprinde. Mă deranjează.“

Cristiano se ghemui în culcușul cald de pături și cearșafuri. Inima îi bătea încă tare de tot. „De ce m-ai trezit?“

Apoi își dădu seama că taică-său strângea în mână pistolul. Deseori, când era beat, îl scotea și se plimba prin casă îndreptându-l către televizor, către mobilă sau becuri.

„Cum reușești să dormi?“ se întoarse Rino către fiu.

Vocea îi era împiedicată, ca și cum ar fi înghițit un pumn de cretă.

Cristiano ridică din umeri. „Dorm...“

„Bravo.“ Tatăl scoase din buzunarul pantalonilor o cutie de bere, o deschise, o bău dintr-o înghițitură, își șterse barba cu brațul, apoi turti cutia și o aruncă pe jos. „Nu-l auzi pe ticălos?“

Nu se auzea nimic. Nici măcar mașinile care toată ziua și toată noaptea văjâiau prin fața casei și dacă închideai ochii aveai impresia că îți intrau în cameră.

E zăpada. Zăpada acoperă zgomotele.

Tatăl se apropie de fereastră și își sprijini fruntea de geamul umed din cauza condensului. Acum lumina din coridor îi desena deltoizii și cobra tatuată pe umăr. „Dormi prea greu. În război pe tine te-ar omorî primul.“

Cristiano se concentră și auzi în depărtare lătratul răgușit al câinelui lui Castardin.

Era atât de obișnuit cu el, încât urechile nu-l mai auzeau. Așa cum nu auzeau țârâitul neonului din coridor și apa care curgea încontinuu la closet.

„Câinele?“

„În sfârșit... Începeam să-mi fac probleme.“ Tatăl se întoarse din nou spre el. „Nu s-a oprit o clipă. Nici sub zăpadă.“

Cristiano își aduse aminte ce visa atunci când tatăl său îl trezise.

Jos, în camera de zi, lângă televizor, într-un mare acvariu fosforescent se afla o meduză verde și gelatinoasă care vorbea într-o limbă foarte ciudată, numai cu *c*, *z* și *r*. Iar lucrul extraordinar era că el o înțelegea perfect.

Ce oră o fi? se întrebă căscând.

Cadranul luminos al radioului-ceas pus pe jos arăta ora trei și douăzeci și trei.

Tatăl își aprinse o țigară și pufni: „M-a scos din minți“.

„E idiot câinele ăla. Cu câtă bătaie a primit...“

Acum, când inima încetase să-i mai mășăluiască în piept, Cristiano simțea somnul apăsându-i pleoapele. Avea gura uscată și simțea gustul de usturoi al puiului de la rotiserie. Poate dacă ar bea, ar reuși să scape de el, dar era prea frig ca să coboare în bucătărie.

I-ar fi plăcut să reia visul cu meduza de unde îl lăsase. Se frecă la ochi.

De ce nu te culci? îi venea să întrebe, dar nu o făcu. După cum se învățea prin cameră, taică-său nu părea să aibă nici cea mai mică intenție să se ducă la culcare.

Trei stele.

Cristiano avea o scară de cinci stele pentru a stabili furia tatălui său.

Ba chiar între trei și patru stele. Se afla deja în zona „fii foarte atent“, unde singura strategie era aceea de a-i da întotdeauna dreptate și a sta cât mai departe posibil de el.

Taică-său se întoarse și lovi puternic cu piciorul un scaun din plastic alb care se rostogoli prin cameră și se opri în grămada de cutii de carton în care Cristiano își ținea hainele. Greșise. Erau cinci stele. Alarmă roșie. În cazul ăsta, singura strategie era aceea de a amuți și a se face una cu pământul.

De o săptămână taică-său era cu fundu-n sus. Cu câteva zile înainte se înfuriase pe ușa de la baie care nu se deschidea. Se stricase închi-zătoarea. Încercase câteva minute să o dreagă cu o șurubelniță. Stătea acolo, în genunchi, blestemându-l și înjurându-l pe Fratini de la magazinul care i-o vânduse, pe fabricanții chinezi care o construiseră din tablă, pe politicienii care permiteau să se importe rahatul ăla, și era ca și cum ar fi fost cu toții acolo, chiar în fața lui, dar ușa nici gând să se deschidă.

Un pumn. Unul și mai puternic. Un alt pumn. Ușa se clătina din țâțâni, dar nu se deschidea. Rino se duse în cameră, luase pistolul și trăsese în încuietore. Dar ușa tot nu s-a deschis. Se auzise doar un bubuit îngrozitor care îl asurzise pe Cristiano pentru o jumătate de oră.

Ceva bun tot se întâmplase: Cristiano învățase că scena aceea din filme, în care dacă tragi în broască ușa se deschide, nu era decât o tâmpenie.

În cele din urmă taică-său începuse să o lovească cu piciorul. A spart-o urlând și rupând bucăți din lemn cu mâinile. Când a intrat în baie a izbit cu pumnul în oglindă și cioburile s-au risipit peste tot, el s-a tăiat la mână și a rămas o bună bucată de timp fumând așezat pe marginea vanei și cu sângele care-i curgea șiroaie.

„Ce-mi pasă mie dacă javra aia e idioată?“ reluă Rino după ce se gândise o vreme. „M-a scos din minți. Eu mâine trebuie să merg la lucru...“

Se apropie de fiu și se așeză pe marginea patului. „Știi ce mă enervează pe mine cu adevărat? Dimineața, după ce fac duș, să ies ud pe gresia înghețată, riscând să alunec și să-mi rup gâtul.“ Îi zâmbi, încărcă pistolul și i-l întinse ținându-l de țevă: „M-am gândit că chiar am avea nevoie de un covoraș frumos din blană de câine“.

Noaptea, la ora trei și treizeci și cinci, Cristiano Zena ieși din casă încălțat cu o pereche de cizme din cauciuc verzi și îmbrăcat cu pantalonii de pijama și canadiana lui taică-său. Strângea într-o mână pistolul și în cealaltă o lanternă.

Cristiano era un băiat slăbuț, înalt pentru cei treisprezece ani ai săi, cu încheieturi și glezne subțiri, mâini lungi și numărul patruzeci și patru la picior. Părul vâlvoi, de un blond spălăcit, nu reușea să-i ascundă urechile clăpăuge. Avea niște perciuni neîngrijiți, ochii mari și albaștri, nasul mic și cârn și gura prea mare pentru o față atât de mică.

Ningea îndesat. Totul era înțepenit, iar temperatura coborâse sub zero grade.

Cristiano își îndesă pe cap căciulița de lână neagră, dădu afară un norișor de aburi și îndreptă lanterna spre curte.

Un strat de zăpadă acoperea pietrișul, vechiul leagăn ruginit, pubelele de gunoi, o grămadă de cărămizi, furgonul. Șoseaua națională care trecea exact prin fața casei era o lungă și imaculată dungă albă. Nici o urmă de roți care s-o strice. Câinele continua să latre în depărtare.

Închise ușa și își vârî mai bine pijamaua în cizmele de cauciuc.

„Hai, du-te. E un fleac. Ce-ți trebuie? Îl împuști în cap, nu uita, în cap, altfel începe să schelălăie și trebuie să mai tragi încă o dată. În zece minute ești din nou în pat. Hai, viteazule.“ Îi răsună în minte teoria pe care i-o ținuse taică-său atunci când îl sculase din pat.

Ridică privirea. Umbra întunecată a tatălui din spatele ferestrei îi făcea semn să se miște. Își vârî pistolul în chiloți. Răceala oțelului îi încreți pielea scrotului.

Îi făcu un semn tatălui și cu pas nesigur se îndreptă spre spatele casei, în timp ce inima îi bătea din ce în ce mai puternic.

De la fereastră, Rino Zena își privea fiul ieșind din casă în zăpadă.

Terminase și berea, și țuica. Asta era cât se poate de enervant, dar, dacă în plus mai și auzi un fluierat ascuțit care îți sfredelește timpanul ca o sulă, devine cu adevărat o problemă.

Șuieratul ăla începuse când Rino trăsese în ușa de la baie și chiar dacă trecuse o săptămână de atunci, nu scădea în intensitate.

Poate mi-am spart timpanul. Ar trebui să merg la medic, își spuse aprinzându-și o țigară.

Dar Rino Zena jurase că va intra într-un cabinet medical numai dus cu picioarele înaintea.

El nu cădea în plasă.

Ticăloșii ăia încep prin a-ți spune că trebuie să faci o serie de analize și dacă te lași dus de nas ai belit-o. Dacă nu te dă gata boala, au grijă datoriile pe care trebuie să le faci ca să te tratezi.

Rino Zena își petrecuse seara prăbușit pe un fotoliu în fața televizorului, mort de beat. Cu două fisuri în locul ochilor, maxilarul atârânănd, și o cutie de bere în mână, încercase să urmărească un program absurd care din când în când îi dispărea din fața ochilor.

Din câte reușise să înțeleagă, era vorba despre doi soți care acceptau să-și schimbe nevestele pentru o săptămână, numai Dumnezeu știa de ce.

Nu mai aveau respect pentru nimic în buda aia de televiziune. Și ca să fie totul și mai original, unii erau niște sărântoci din Cosenza, iar ceilalți niște romani cărora le ieșeau banii pe cur.

Tatăl sărac era tinichigiu. Tatăl bogat, unul din poponarii ăia căruia trebuia să i-o desenezi ca s-o înțeleagă, lucra într-un sector care avea de-a face cu publicitatea. E clar că nevasta tinichigiului era o ciumă imposibil de privit, iar cealaltă o blondină cu niște picioare până-n gât, care-și petrecea ziua într-o sală de sport învățându-i pe alții cum să respire.

În cele din urmă însă povestea îl captivase pe Rino și urmărind-o dăduse gata o sticlă de țuică.

În casa romanului toți o urau pe ciuma din Cosenza, pentru că avea mania să se învârtă prin casă cu Cif-ul în mână și, cum te așezai undeva, imediat începea să spună că se strică pernele. După o zi îi comandau ca unei servitoare din Lumea a Treia, iar ea era cât se poate de mulțumită.

Pe Rino îl interesa mai mult situația de la Cosenza. Tinichigiul o trata pe lungană ca și cum ar fi fost lady Diana. Rino sperase ca tinichigiul, într-un moment de mărlănie, s-o înșface pe lungana care o făcea atâta pe rafinata, dar era clar că nu era futută de multă vreme, și să i-o tragă.

„Vino aici, curvă! Îți arăt eu cum se face în casa Zena!“ începuse să ragă Rino aruncând cu cutia de bere în televizor.

Știa foarte bine că nu era decât teatru, că toată chestia aia era tot atât de adevărată, pe cât de adevărate erau poșetele de firmă pe care le vând negrii în fața centrelor comerciale.

Apoi adormise. Se trezise după puțină vreme cu senzația că avea o broască moartă în gură și un ciocan care îi maltrata tâmplele. Se învârtise prin casă căutând niște alcool care să-i potolească durerea.

În cele din urmă găsisse pe colțul unui raft din bucătărie o sticlă prăfuită de rachiu de pere Williams. Cine știe de câtă vreme era acolo. Țuica se terminase, dar para dinăuntru părea încă îmbibată bine de alcool. Spărsese sticla de chiuvetă și aplecat pe masă supsesse para. Atunci își dăduse seama de câine. Nu se mai oprea din lătrat. Avusese nevoie de ceva timp până să înțeleagă că era javra de la fabrica de mobilă a lui Castardin. Care toată ziua stătea cuminte în cușcă, iar noaptea începea să latre și nu mai termina până în zori.

Probabil bătrânul Castardin habar n-avea, pentru că la ora închiderii ieșea cu BMW-ul lui mare cât un car mortuar și se ducea la club să-și risipească banii la poker. În oraș se spunea că era un mare jucător, ca pe vremuri, din aceia care pierd cu stil.

Ceea ce însemna că își rodea rânza în tăcere.

Și așa el pierdea cu stil banii pe care îi fura cu mobilele lui de carton, iar câinele lui blestemat lătra toată noaptea.

Și chiar dacă i-ar fi spus cineva, el, cu stilul lui de pe vremuri, ar fi răspuns că acolo împrejur nu erau decât hale. Pe cine putea să deranjeze un câine care nu-și făcea decât datoria? Rino ar fi băgat mâna în foc că bărbatului stilat nici măcar nu-i trecuse prin cap că la mai puțin de o jumătate de kilometru se afla o casă în care dormea un copil.

Un copil care trebuia să meargă la școală.

Perfect, își spusese Rino Zena scoțând pistolul din sertar, mâine vei avea posibilitatea să le arăți tuturor înfinitul tău stil când o să-ți găsești câinele cu cracii-n sus.

4

Cristiano hotărî să meargă peste câmp spre fabrica de mobilă. Chiar dacă șoseaua era acoperită de zăpadă, putea totuși să treacă cineva.

Lumina felinarului nu ajungea până în spatele casei și întunericul era total. Ilumină cu lanterna botul răsucit al unui Renault 5, un

malaxor, o mică piscină gonflabilă făcută ferfeniță, un scaun de plastic, scheletul unui măr uscat și un gard de sârmă înalt de doi metri.

Cristiano ieșise în fugă din casă, fără să facă pipi. Ar fi putut să facă acolo, dar hotărî că mai bine nu, era prea frig și voia să termine cât mai repede cu povestea aia.

Apropie scaunul de gard, se urcă pe el, se prinse cu degetele de ochiurile plasei și se ridică. Își trecu un picior de partea cealaltă, dar turul pantalonilor îi rămase agățat într-un vârf de metal. Încercă să se elibereze, fără să reușească, și în cele din urmă aruncă lanterna jos și-și dădu drumul să cadă. Auzi un fășăit și simți o durere în picior.

Se trezi pe spate printre buruienile ude și cu zăpada care i se topea pe față. Se ridică, își vârî mâna în gaura care-i sfâșiasse jumătate din pijama. Pe partea interioară a coapsei avea o zgârietură lungă, dar nu suficient de profundă ca să sângereze. Pistolul se afla tot în chiloși.

Luă lanterna și începu să înainteze anevoios pe lângă gardurile halelor industriale, înghițit de noroi și împiedicându-se de muri.

Se afla la marginea unui câmp arat care ziua se întindea până la orizont. În fund – atunci când nu era ceață, dar iarna era întotdeauna ceață – se întrezăreau vârfurile ascuțite ale pădurii de pe malul râului.

Dacă n-ar fi fost câinele acela care lătra și respirația lui găfăită, tăcerea ar fi fost absolută.

Depart, dincolo de râu, sclipeau luminile suspendate ale fabricilor și strălucirea gălbuie a uzinei electrice.

Degetele, pișcate de frig, începeau să-i înțepenească și gerul îi urca în sus pe picioare și-i prindea pulpele.

Ce idiot.

Grăbindu-se să iasă și furios pe taică-său, nu-și pusese nici măcar ciorapii. Fulgii de zăpadă îi cădeau pe gât și geaca începea să se ude pe umeri.

Siluețele negre ale halelor industriale apăreau una după alta. Trecu pe lângă un magazin de obiecte sanitare. Gresie. Closete. Chiuvete. Așezate în ordine în jurul edificiului. Apoi pe lângă un concesionar de tractoare și mașini agricole și prin spatele unei discoteci care dăduse faliment.

Ajunge, fac pe mine.

Stinse lanterna, își puse pistolul în buzunarul gecii, își coborî pantalonii și își scoase cocoșelul.